

Miroslav Dobiaš

Dobrodružství SNĚŽNÉHO MUŽE

Z VYSOKÝCH TATER

Tato kniha vyšla díky podpoře společnosti
Marsec Corp.
Děkujeme.

Pro děti od 8 do 80 let

Text: © Miroslav Dobiaš
Ilustrace: © Gabriela Dobiašová
Překlad: František Prokop
Vydal: Parcela s.r.o., Nové Mesto nad Váhom, 2025
1.vydání
ISBN epub: 978-80-69082-13-7
ISBN mobi: 978-80-69082-14-4
ISBN pdf: 978-80-69082-12-0
www.sneznymuz.com
www.miroslavdobias.sk

Ve Vysokých Tatrách, v jeskyni pod Gerlachovským štítem, žije tajemný sněžný muž. Jmenuje se Yeti. Jeho přáteli jsou hlavně zvířata. Turistům se vyhýbá, asi proto ho ještě nikdo nikdy neviděl. Yeti dobře ví, že pokud se o něm lidé dozvědí, bude to konec jeho klidného života. Všichni začnou hledat sněžného muže. Televizní štáby, novináři, turisté i ctihodní občané obrátí Tatry vzhůru nohama, jen aby ho našli. Musel by se odstěhovat do Alp, jinak by se mohlo stát, že skončí za mřížemi v zoologické zahradě. A takový život si nedokázal představit.

Yeti je velký, chlupatý a škaredý dobrák, který každému pomáhá. Ale když narazí na turisty, kteří se v horách neumí chovat, dokáže se i pořádně rozzlobit!

1.

Sněžný muž a medvěd Méd'a

Sněžný muž Yeti se často toulal po Vysokých Tatrách. Na jedné procházce potkal medvěda.

„Ahoj, kamaráde. Dlouho jsem tě neviděl,“ zaradoval se medvěd Méd'a. „Pojď se mnou. Zvu tě na večeři.“

Yeti souhlasil. Měl hlad a zároveň byl zvědavý, co dobrého mu kamarád nabídne.

Méd'a ho vedl do údolí, k lidským obydlím. Ale kus před nimi odbočili na louku. Opatrný medvěd ji celou obešel.

„Vzduch je čistý,“ zahlásil. „Žádní lidé, žádní psi. Můžeme se pustit do jídla.“

„Jaké jídlo?“ nechal Yeti. „Vždyť tu nic není. Snad nechceš sníst ty dřevěné krabice, které vidím na louce?“

„To nejsou obyčejné krabice. To jsou včelí úly. Jsou plné medu – a to je největší pochoutka na světě.“

„Aha, jmenuješ se Méd'a, protože máš rád med!“ pochopil Yeti.

„Pojď už,“ šťouchl ho Méd'a. Musel mít velký hlad, protože z tlamy mu tekly sliny.

Přišli na louku. Medvěd tlapou třáskl do dřevěného úlu, až se rozletěl na kusy. Vyrojil se z něho asi milion rozzuřených včel a vrhly se na nepřítele. Méd'a si z jejich žihadel nic nedělal. Jeho hrubý kožich ho dokonale chránil. Klidně si sedl na trávu, z rozbitého úlu vytáhl medový plást a pustil se do hostiny. Občas tlapou odehnal včelu, která ho chtěla bodnout do čumáku.

Yeti postával pár kroků od něho a díval se na trosky úlu. Včely právě přišly o svůj domeček. Bylo mu jich líto a přemýšlel, kde budou bydlet.

„Yeti, co tam stojíš? Pojď si dát, med je výborný,“ ozval se Méd'a.

Yeti se posadil k němu a vzal si dřevěný rámek plný chutného medu. Jenže včely objevily dalšího nepřítele. Vykašlaly se na medvěda a vrhly se na Yetiho, který med sotva stihl ochutnat.

„Au,“ zasténal, když dostal první žihadlo.

„Ááu,“ zaskučel po dalších bodnutích.

„Ááu-áu!“ zařval rozzlobeně, když ho jedna včela píchla přímo pod oko.

Méd'a se na něj překvapeně podíval.

„Co vrískáš? Tolik křiku pro pár píchnutí.“

„Ty jsi medvěd, máš tlustý kožich. Já takový nemám,“ postěžoval si Yeti a divoce mával rukama, aby zahnal útočící včely. „Jsem sněžný muž. Rozumíš? Muž – to je skoro jako člověk,“ vysvětloval příteli.

„Ááu-áu-áu!!! Právě mě píchla na ústa!“

„Výborný med,“ nenechal se rušit Méd'a. „Otevřeme si ještě jeden úl?“

Yeti si představil další milion létajících bestíí.

„Ne! Prosím tě, pojďme pryč. Ale rychle! Rychle!“ zakřičel a rozběhl se k lesu.